

БЛАГОСЛОВЕН ИДЕЩИЯТ В ИМЕТО ГОСПОДНЕ!

ВЛАДИМИР КРУПИН

Цветница! На днешния ден, наречен още Вход Господен в Иерусалим, Спасителят влезе в града скромно, на осле, в простичка одежда. Но го посрещнаха като Цар – постилаха дрехи и палмови клони по пътя Му и непрестанно се чуваше вик: „Осанна! Благословен Идещият в името Господне!“. Но Христос, гледайки към града, заплака – заплака не за Себе Си, а за съдбата на Иерусалим: „да беше и ти узнал поне в този твой ден, какво служи за твой мир! Но сега това е скрито от очите ти, понеже ще настанат за тебе дни, и враговете ти ще те обиколят с окопи и ще те окръжат, и ще те стеснят отвред, и ще съсипят тебе и децата ти в тебе, и няма да оставят в тебе камък на камък, понеже ти не узна времето, когато беше посетен“ (Лука 19:42-44).

Фарисеите забраняваха на хората да се отнасят към Христос като към Цар, но тези не слушаха, ликуваха. „Запрети им!“ – караха Го фарисеите. „Но Той им отговори и рече: казвам ви, че, ако тия млъкнат, камъните ще завикат“ (Лука 19:39).

Спасителят почти винаги се въздържаше от пряко стълкновение с фарисеите, за да се не увеличи злобата им, жалейки ги. А сега Му предстоеше да премине през всички изпитания, които му бяха приготвили те – именно в тези дни щеше да заседава Синедрионът и да Го осъди на смърт. Първосвещениците, книжниците и фарисеите, закоравели в гордостта на превъзнасянето и изпълнени със завист, възненавидяха окончателно Христос: те очакваха месия, който ще им даде да властват над света, а Христос беше пълна противоположност на техния образ на живот: Той не почиташе богатството, високото обществено положение – за Него двете лепти, които пусна вдовицата, бяха повече от един препълнен

портфейл; делеше трапезата с нищи и митари, не спазваше съботата...

И така, повечето от хората, които сега го посрещаха с „Осанна!“, щяха скоро да закрещят: „Разпни Го!“. Защо? Защото тези приемаха за благо само радостта от материалния живот. И тук е въпросът за живота и смъртта – който счита за живот единствено земния, то той е мъртъв за вечния... Как да не викат „Осанна!“, когато виждаха в Христос единствено вършещият чудеса Цар, умножаващ хлябовете, възкресяващ мъртвите. Всички те бяха ослепени от земната радост, с която плътта ликува, ала душата е забравена. Предначертаното е неизбежно - Синът приближава към кръстната Си смърт, послушен на волята на Отца. Предстои Велика сряда – денят на Иудиното предателство! Напред е и страшният Петък - на Разпятието...

Назад останаха Неделя Кръстопоклонна,.. Неделята на Мария Египетска, постът – време на велико осъзнаване тежестта на греховете и едновременно с това - радост от тържеството на духа над плътта.

Утре започва Страстната седмица. Но днес сме в радостта на този цветен, светъл и очакван празник, защото посрещаме Спасителя, не както го посрещнаха в Иерусалим, Витания и Назарет. Ние знаем защо Го чакаме и какво нас ни очаква. Знаем, че ще премине тази Велика седмица на Предаването и Разпването, на Смъртта и Погребението, а след нея ще дойде Възкресението, когато в пълния си блясък ще засияят

православните храмове, от Небето ще снизходи Благодатният огън и всички ние ще запеем с едно сърце и една душа:

„ Христос възкресе из мъртвых, смертию смерть поправ и сущим во гробех живот даровав!“

Превод от руски езк: Валя Марчелова

ИСТОРИЯ НА ЕДИН ЗАТВОРНИК

ЗАПИСАНА ОТ САБИНА КУХАРЧУК

Името ми е Максим. Пролежах 18 години в затвора, където се озовах, благодарение на престъпния си начин на живот. Бях твърде млад, в душата ми беше хаос, а се и бях свързал с криминална компания...

Семейството ми не беше религиозно, макар и да ме бяха кръстили. Разбира се, това е бил единственият път, в който съм стъпвал в църква. И никаква „лична среща с Бога“ не бях имал.

Когато в затвора почувствах за първи път разкаяние, не знаех как да облекча състоянието си - душата ми плачеше, а не можех да се утеша, защото все още не познавах Господа. Някак се опитвах чрез работата, която извършвах в затвора, да постигна успокоение, но това много не ми помагаше...

Започнах да чета Писанието. Особено бях впечатлен от историята с покаялия се на кръста разбойник. Не можех да си обясня как Бог, не само че простил на разбойника, но и отворил за него дверите на Рая?!

Духовният ми глад все повече нарастваше. Започнах да ходя в молитвената стая, посветена на свети Николай Чудотворец. Там висеше иконата с неръкотворния образ на Спасителя и когато се молах, като че ли ликът на Христос оживяваше. Чувствах, че Той е при мен – там, в стаята. Тези мигове ме изпълваха с такава любов, която не можеше да се сравни с нищо...

По-късно попаднах и в храма към затвора, където преди не можех да отида заради лошо поведение. Спомням си за този ден като чудо - там се срещнах с отец Георги, който после стана мой духовен наставник. За първи път се изповядах и причастих. След време отчето ме благослови да чета на клира. А веднъж, по време на служба, излезе от олтара, положи над мен епитрахила си и ме благослови да бъда старши олтарник. От това сълзи избиха в очите ми. Каква милост Божия! Разбрах, че Бог ме избра да се посветя на служение Нему.

Разбира се, моите изкушения не изчезнаха! Към това се прибави и обстоятелството, че администрацията на затвора не ми разрешаваше винаги да посещавам храма - не можеха да повярват, че действително съм се променил! Но аз бях уверен в това – срещата ми с Бога ме бе обърнала на 180 градуса. И тези, които бяха до мен, виждаха това, но не можеха да си го обяснят. Постепенно и те започнаха да се интересуват от религия – едни от любопитство, други – съвсем

В килията седях смачкан от затворническия живот. Струваше ми се, че съм в безизходица. И от тази бездна на отчаянието, веднъж с последни сили въззовах към Бога. Това беше вик на душата ми! Внезапно почувствах, че Бог е до мен, че ме чува! И усетих, като че ли огромен камък се отвали от плещите ми. Така ми се прииска да прегърна моя Бог, да му благодаря, защото Той буквално ме изтръгна от ада! Но все още не знаех как...

искрено. Някои идваха с мене в храма и пред очите ми започнаха да се отвръщат от миналото си...

Просто невероятно! Започнах да се чувствам като младенец, който е носен буквално на ръце от Господ! Бог ми даде и умилни сълзи, и молитва, и сили да Му служа, макар и в затворническа обстановка. Толкова ми с искаше да отида при всеки и да му кажа как Бог го обича, защото е Многомилостив!

Постепенно всичките ми стремежи се съсредоточиха в една цел: как да очистя сърцето си, как да спася душата си?! Четях Евангелието, опитвах се да вниквам във всяко слово, стараех се да разбера кой ще влезе в Царството Божие. И все повече осъзнавах голямата си немощ и не знаех какво повече мога да искам от Бога, освен спасение. Това, което в миналия ми живот беше ценно за мен – пари, власт, вече ми изглеждаше като суета. Буквално върху себе си усетих какво означават евангелските думи: „Първом търсете царството на Бога и Неговата правда, и всичко това ще ви се придаде” (Мат. 6:33). И действително, ми се придаваше! Макар, разбира се, че врагът човешки не спи и постоянно ме спъваше. Но всеки път трябваше да ставам и

тръгвам отново, а когато не можех – буквално пълзах към Бога.

Когато излязох от затвора, имах два пътя, по които можех да поема: стария и новия. Няма да си кривя душата – криминалният живот ми обещаваше охолство, та нали излязох от затвора буквално без стотинка!.. И за да поема по пътя отдалечаващ ме от греха, веднага потърсих своя духовен отец. Той ме благослови да помагам в олтаря в градския храм. Беше Светлата пасхална седмица и аз бях изключително благодарен на Бога за тази възможност. По милостта Му се явиха и хора, които не позволиха да остана на улицата без каквито и да било средства.

Около година живях и служих в храма, постепенно привиквах към свободния живот – отначало палех печката, по-късно печах и просфори... А след това срещнах там и своята бъдеща жена. Венчахме се и продължихме заедно да се въцърковяваме.

Започнах работа в болницата като санитар, а в определени дни ходя в затвора при такива, като мен загубили се овци, за да повдигна духа им. И слава на Бога, Който непрекъснато ни отваря път за служение на ближните. Именно в това намерих истинския смисъл на своя обновен живот!

Превод от руски езк: Валя Марчелова

КРЪСТЪТ НА ЕЖЕДНЕВИЕТО

ПРОТОИЕРЕЙ АНДРЕЙ ЛЕМЕШОНОК

Обикновено си представяме, че едва ли не кръстът означава да ни водят някъде на мъчения и смърт: „Ще ме изтезават и аз ще умра за Христа, и ще се спася, и ще бъда мъченик”. А кръстът всъщност е моят ежедневен живот, в който трябва да търпя немощите на своя ближнен; в който трябва да се откажа от своите желаниа и прищевки, заради мира в семейството; да забравя за себе си, да замълча, да не споря, да не доказвам своята правота...

И в този ежедневен живот също можем да станем мъченици: да се смиряваме, да търпим, да перем пелени, да готвим обяд, макар и да не се чувстваме добре и главата да ни боли, кръвното ни да скача... Този кръст е незабележим, и може би не ни вдъхновява особено, но това е нашият кръст! И ние трябва да го носим. А за това е нужно да отхвърлим своето „Аз”, да забравим за себе си, да

разпънем себе си, заедно със своето „Аз”. И да ви призная искрено, доброволците за такъв кръст не са много!

Хората мечтаят за нещо друго, живеят с някакви илюзии. А за това, което трябва да направят днес за своя ближнен, забравят. Бих искал хората трезво да гледат на живота си. Какво е нужно сега? Да стана от леглото, да оправя всичко, да наготвя, да се усмихна, дори да ми е зле. Чудиш се какъв подвиг е това? Но това наистина е подвиг!

Ние обичаме да напудряме всичко. Когато човек говори простичко и обикновено, без да се преструва на някакъв, това е балсам за душата, такава красота! Забравили сме за тази красота. Непрекъснато се правим на някакви, грижим се за имиджа си: „Какво впечатление ще направя? Как ще погледнат на мен другите? Какво ще кажат за

мен другите?” Нужно ли ни е, обаче, това? Та Бог знае какви сме. И Той ни обича такива, каквито сме си.

Затова, мили мои, може би е нужно да търсим и да намираме великото в най-малкото. Да се вгледаме в ежедневието си, да видим как се отнасяме към своите близки? Считаме ли се за по-добри, поумни от всички - навярно от личното ни „Аз“ страдат всички наоколо, но ние не забелязваме това...

Всяка вечер изповядвам много хора. И ето, едно дете на 15–16 години, което не признаваше никого, не искаше да прави нищо, не му пукаше за никого и за нищо. И аз трябваше да помогна на това дете. „Какво да правим? Помолихме се вече, поръчахме четиридесятница, отидохме на психолог. И какво още? Нищо не помага...” – казваха родителите.

Трябва да умреш за това дете и тогава то ще оживее! А иначе децата израстват полуотгледани, полуобгрижени... Да, купуваме им някакви скъпи играчки. Да, изпращаме ги някъде на екскурзии... А душата? Къде е душата? Най-важното е тя! Заради детето си човек трябва да се откаже от някакви свои интереси, да посвети живота си на това, детето да не остане болно, а да преодолее тази своя възраст, която при всички е най-опасна. Тук е нужно толкова много внимание, толкова много такт, толкова много любов, толкова много смирение и търпение! Ето къде е изворът на нашата святост, ето къде е кръстът! Опитайте се да го понесете!

Много са тези, които разбират брака просто като някакво приятно занимание — заедно ни е по-

весело и интересно, утешаваме се взаимно и всичко ни е прекрасно! А бракът е смърт на моя егоизъм, смърт на моето „Аз”, заради спасението на моите ближни. Готов ли съм за такъв кръст?

Да разпна ли „плътта си със страстите и похотите” (Гал. 5: 24)? Или, може би засега да помечтая за някаква мъченическа кончина, за да видят всички какъв герой съм! А това, което обичайно трябва да правя, не ми се прави... Нужно е човек да разбере какъв е неговият кръст, който трябва да носи и заради какво.

Например, време за пост е. и някой си мисли: „Заради какво сега да се отказвам от месото? За да отслабна ли? Ами това мен не ме притеснява!”. Някои благочестиви жени казват на мъжете си: „Пости с мен!” А той не иска. Разбира се, ако е смирен, му се сплита венец, но може и да реши да се храни извън дома. Затова трябва винаги човек да разсъди, винаги да си даде сметка: Защо изобщо е тук? Защо днес е в храма - по навик ли? Ние се молим за целия свят. Милиони хора не познават Бога. И могат да умрат, без изобщо да го познаят. Може би днес нашата молитва е много важна за целия свят – може би така трябва да разсъждаваме?! А ние се боим...

Боим се да кажем истината на другия, защото хората обичат да се преструват, обичат да ираят някакви роли и се отнасят несериозно към простичките неща. Да понесеш отговорност за някого, да направиш нещо за някого –това днес е нашата първостепенна задача и ежедневието ни кръст!

Превод от руски език: Йоанна Калешева

В храм “Св.Атанасий” Св. Литургия се отслужва: в неделя от 9:00 ч. и всеки понеделник, четвъртък и петък от 8:30 ч.

Св. Литургия се отслужва и на всички по-големи църковни празници.

В храм “Св.Атанасий”:

Всяка сряда от 17:00 ч. се отслужва акатист към Пресвета Богородица „Всецарица“ пред копието на чудотворната икона в храма;

Всеки четвъртък от 17:00 ч. се отслужва акатист на свети великомъченик Георги Победоносец пред копието на чудотворната икона от манастира "Свети Великомъченик Георги - Зограф" в Света Гора;

Всеки петък от 17:00 ч. в старинен храм “Успение Богородично” (Малката Богородица) се отслужва акатист към св. Богородица пред чудотворната икона.

Беседи – петък 18:00 ч. с водещи: ставрофорен иконом Дончо Александров, свещеноиконом Теодор Стойчев и протойерей Ясен Шинев;

Детски църковен хор – събота от 10:30 ч.

Школа по изобразително изкуство за деца – събота от 11:30 ч.

Школа по иконопис - неделя от 11:00 ч.

Неделно училище за деца - неделя от 10:30 ч.

Школа по актьорско майсторство за деца – неделя от 11:30 ч.

Посетете нашата интернет страница: www.sv-atanasii-varna.org